

POTOPA

Říká: HENRYK SIEMKIEWICZ Velký historický román.

— Což jsi neslyšel o těch zá-
měrech? odpověděl Zágloba. Ne-
fekl, že máme jít pomstít spále-
niště vilenská? Říkali o něm, že
Vilno vyraboval, a on che ukázat,
že nejen cizích nepotřebuje, ale
že i své je hotov obětovat. Je to
pěkná ambice, pane Jene! Dej
nám, Bože, více takových senáto-
rů.

Tak rozmlouvající oclli se opět
na zámeckém nádvoří, na něž
přes tu chvíli vjížděly oddíly
jízdního vojska, houfy ozbrojené
šlechty a opět povozy, v nichž
přijížděli hodnostáři z okolí se že-
namí i dětmi.

Pan Michal postřehnul to, ve-
dl své přátele ke bráně, aby si
prohlédli příjíždějící panstvo.
— Kdo ví, pane Michale, dnes
máš šťastný den. Snad sem mezi
těmi šlechticnými ženami pro tebe
jede! řekl Zágloba. Hleď! Hleď!
jakýs krytý vůz se blíží a něco
bílého v něm sedí...

— To nejde ještě panna, ale
ten, který mne s ní snad oddáva-
tí, bude — odpověděl bystrozra-
ký pan Volodyjovskij, zdaleka po-
znává, že biskup Parčevskij při-
jíždí s knězem Biatozorem, ari-
diakonem vilenským.

— Zdáli oni kněží třeba i Kal-
vínovce navštěvují?
— Co mají činit? Je-li toho
třeba pro zájmy veřejné, vyjed-
návat spolu musíme.

— Hoj! Bude tu rušno a hlu-
no! řekl radostně pan Zágloba.
— Člověk už na vsi rezivěl jak
starý kůň v zámku. Zde si hned
lepší časy připomínám. Ať jsem
šelma, jestli se za nějakou hez-
kou dívkou na zálety nepustím.

Další slova panu Záglobovi pře-
rušili vojáci, kteří při bráně na
stráži stáli a kteří ihned jak ko-
čár zahlédli, do řady se postavili
k uvítání biskupa. Biskup jel
kolem nich, zehnal je křížem na
obě strany vojáky i shromážděnou
šlechtu.

— Je chytrý kníže, řekl Záglo-
ba, že tak biskupa etí, ač sám cír-
kevní vrchností neuznává...
Dejž Bůh, aby to byl první krok
k obrácení.

— Eh, z toho nebude nic. Ne-
málo se o to přičiňovala první je-
ho žena, a nicého nedokázala, u-
tránila se. Ale proč Skotové ze
strážnice neodcházejí? Patrně o-
pět někdo vynikající přijíždí.

A vskutku v dále bylo viděti
celou řadu ozbrojených vojáků.
— To jsou dragoni Ganchoffo-
vi, poznáváme je, řekl Volodyjov-
skij, ale uprostřed jakés kočáry
jedou.

V té chvíli bubny zavířily.
— Oho! to je patrně někdo
větší, než biskup žmujdzký —
zvolal Zágloba.

— Počkejte, už jsou zde!
— Dva kočáry uprostřed.
— Ano. V prvním je pan
Korf, vojvoda vendeňský.

— Jakže? zvolal Jan. To je
známý ze Zbaraže.

Vojvoda hned je poznal a nej-
prve Volodyjovského, kteréhož
patrně častěji vídal; přejížděje
vychýlil se z kočáru a zvolal:

— Vitám vás, pánové, staří
soudruzi! He, hosty vezeme!
V druhém kočáře s erby kníže-
te Januše, do něhož zapřaženy
byly čtyři bílé klisny, seděli dva
pánové krásných postav, odění ci-
zozemským krojem, s klobouky
se širokými střešními, zpod nichž
padaly světlé kadeře paruk až na
ozdobný krajkový límec. Jeden,
velmi otýlý, měl zašpičatělý pla-
vý vous na bradě a knír po obou
stranách vzhůru zakroucený, dru-
hý, mladší, úplně černé oděný,
měl méně rytfačnou postavu, ale
snad ještě vyšší úřad, neboť na
hlavi lesl se mu zlatý řetěz, za-
končený jakýmsi řádem. Oba pa-
trně byli cizozemci, pohledli své-
davě na zámeček, na lid i na kroje.

— Jael jsou to dšabové? zeptal
se Zágloba.

— Neznám je, nikdy jsem je
neviděl! odpověděl pan Volody-
jovskij.

Tu kočár přešel a objížděl dvůr,
aby zajel před hlavní část zá-
mku. Dragoni se zastavili před bra-
nou.

Volodyjovskij poznal důstojní-
ka, jenž jim velel.

— Tokarevič! zvolal. Zdráv
buďte, pane!

— Colem, pane plukovníku!
— Koho to vezete?
— To jsou Švédové.

— Švédové?
— Ano, a vzácní lidé! Ten tlu-
stý je hrabě Doevenhaupt, a o-
nen štíhlejší je Benedikt Shitte,
baron Duderhoff.

— Duderhoff! řekl Zágloba.
— A co tu chtějí? zeptal se Vo-
lodyjovskij.

— Bůh ví! odpověděl důstoj-
ník. My je od Biržů eskortuje-
me. Zajisté s naším knížetem vy-
jednávatí přijeli, neboť tam v
Biržách jsme slyšeli, že kníže ve-
lké vojsko sbírá a že chce na In-
flant (Livonie, provincie pobalti-
cká) udeřit.

— O, vy šelmy! Tchoř kolem
vás obchází! zvolal Zágloba. Vel-
kopolsku přepadáte, krále ohro-
zujete a zde se klaníte Radzivilo-
vi, aby vás na Inflantu nepole-
htal. Počkejte! budete pospíchat
do vašich Dunderhoffů, až vám
budou puňochy padat. Hned tu
s vámi podunderujeme. Ať žije
Radzivil!

— Ať žije! opakovala šlechta
při bráně stojící.

— Defensor patriae! Obrance
náš! Na Švéda, vzácní pánové!
Na Švéda!

Utvoril se kruh. Stále více šle-
chty scházelo se z nádvoří ko brá-
ně, což když Zágloba viděl, vysko-
čil na patník u brány a volal:

— Vzácní pánové, poslyšte! —
Kdo mne nezná, tomu povím, že
jsem starý Zbaražovec, který Bur-
laje, největšího to hetmana po
Chmelnickém touto starou rukou
rozřal; kdo pak neslyšel o Záglo-
bovi, ten patrně za časů první ko-
zácké vojny louskal hrách, slepice
honil nebo telata pásal, čehož se
při tak vzácných pánech nadíti
nemohu.

— Velký to je rytíř! ozvaly se
četné hlasy. Není v Republice vět-
šího! Slyšte!

— Slyšte, vzácní pánové! Sta-
rým kostem se odpočinku chtělo;
lépe by mi bylo, kdybych na pe-
ci polehával, tvaroh se smetanou
jedl, po sadech chodil a jablka
sbíral, nebo ruce na záda složiv
nade žněmi stál, nebo dívkám na
lopatky klepal. Zajisté i nepřítel
by mně ve svém zájmu pokoj dal,
neboť i Švédové, i Kozáci vědí, že
mám ruku přetěžkou, dejž Bůh,
aby moje jméno tak bylo známo
vám, vzácní pánové, jako hostibus
je známo.

— Co to za kohouta tak z vys-
ka kokrhá? zeptal se náhle nějaký
hlas.

— Nevyrnušuj! Aby tě zabili! —
volali jiní.

Leč Zágloba doslechl.

— Odpusťte, vzácní pánové, to-
mu kohoutkovi, zvolal, neboť on
ještě neví, z které strany ohon a
z které hlava.

Šlechta propukla v ohromný
smích a rozpačitý nespokojence
vytratil se za společnost, aby ušel
posměškům, které se mu na hlavu
sypaly počaly.

— Vracím se k věci! pravil Zá-
globa. Nuže, repeto, náležel by
mi odpočinek, ale že je otčina v
paroxismu, že nepřítel šlape naši
pádu, proto jsem zde, vzácní pá-
nové, abych s vámi společně opo-
noval hostibus ve jménu té mat-
ky, která nás všechny vykrmila.

Kdo při ní dnes nestane, kdo jí na
pomoc nepřispěl, ten není její
syn, ten není hoden její lásky. Já
starý jdu, děj se vůle Boží, a bude-
li mi souzeno zahynout, tedy po-
sledním dechem volati budu: na
Švéda, pánové bratři, na Švéda!
Přisáhneme si, že dříve šavle z ru-
kou nepustíme, dokud jich z vlas-
ti nevyženeme.

— I bez přísah jsme k tomu ho-
tovi! zvolaly četné hlasy. Půjde-
me, kam nás kníže hetman pove-
de; pojedeme, kam bude třeba.

— Vzácní páni bratři! Viděli
jste, jak ti dva ničomové přijeli v
poslaceném kočáře? Oni vědí, že
s Radzivillem není co hrát. Budou
za ním po komnatách chodit, v
lokte ho líbat, aby jim dal pokoj.
Ale kníže — vzácní pánové, od
něhož se z porady vracím, ujistil
mne jménem celé Litvy, že nebu-
de vyjednávatí, že nebude perga-
menů, jen vojna a vojna.

— Vojna! Vojna! opakovali po-
slechná jako ozvěna.

— Leč, že i vůdce — pokračo-
val Zágloba — směje si počiná,
čím více spoléhati můžeme na své
vojáky, ukáže tedy, vzácní pá-
nové, jak čtíme. Nuže, pojďte
pod panská okna zakřiknout!

Hej, na Švéda! Za mnou, vzácní
pánové!
To fka, senkočil a patník a již
spěchal ku předu, a dav za ním, a
tak došli pod samá okna, hloučce
stále více, konečně všichni křičeli
ze všech sil:

— Na Švéda! Na Švéda!
Po chvíli vyběhl ze síně pan
Korf, vojvoda vendeňský, ve ve-
líkých rozpacích, a za ním Gan-
choff, plukovník knížecích jezd-
ců, a oba počali krotiti, chlácholiti
a prositi šlechtu, aby se rozešla.

— Pro Boha — pravil pan
Korf — tam nahoře až se okna
chvějí, a vy, pánové, ani nevíte,
jak neváš jate se do křiku dali!
Jak můžete vyslanec urážet a k
nekáží svým příkladem svádět?
Kdo vás k tomu přiměl?

— Já! odpověděl Zágloba. I
recte, vaše milosti, knížeti pánu
jménem nás všech, že prosíme, by
byl tvrdý, neboť do posledního křá-
pěje krve hotovi jsme při něm
vytrvat.

— Děkuji vám, pánové, jmé-
nem pana hetmana, ale už se ro-
zejděte. Rozvahu, pánové! Pro
živého Boha, rozvahu, neboť vlast-
ní do dobro zničíte. Medvědí službu
vlasti prokazuje, kdo dnes vy-
slance uráží.

— Co nám je do vyslaneců! My
se chceme bit a nikoli umlouvat!
— Těší mne vaše nadšení, pá-
nové! Přijde k tomu doba za
nedlouho, snad i brzo. Odpočiň-
te si nyní před výpravou. Čas k
pití a k zákuskům! Špatně se to
bije s prázdným břichem.

— To je pravda! Od jakživa!
zvolal pan Zágloba.

— Pravda! Živá pravda! Kní-
že už ví, jak smýšlíme, nemáme
tu co dělat.

A dav počal se rozecházeti, nej-
větší počet šel do místnosti, ve
kterých četné stoly byly rozesta-
veny. Pan Zágloba šel v čele —
a pan Korf spolu s plukovníkem
Ganchoffem odebrali se ku kní-
žeti, kterýž seděl při poradě s vy-
slanci švédskými, s biskupem
Parčevským, knězem Bialozorem,
s panem Aleksandrem Mefejev-
ským, dvořanem krále Jana Kazi-
míra, jenž na čas v Kejdanech
meškal.

— Kdo tam spůsobil tu vravu?
zeptal se kníže, s jehož lívi tváře
hněv ještě nesešel.

— Onen šlechtic, jenž právě
přijel, slavný pan Zágloba — od-
pověděl vojvoda vendeňský.

— Statečně to je rytíř — od-
pověděl kníže — ale příliš brzo
mi fáditi počíná.

To fka pokynul plukovníku
Ganchoffovi a šeptal mu něco do
ucha.

Pan Zágloba, jsa sám sebou
spokojen, šel do dolejších síní
slavnostním krokem, maje při so-
bě oba pány Skřetuské a pana
Volodyjovského, k nimž pravil
zticha:

— Nuže, amici, sotva jsem se
ukázal, už jsem v té šlechtě lásku
k vlasti probudil. Snadněji bude
nyní knížeti posly odbýti a pro-
pustiti s prázdnem, neboť posta-
čí, odvolá-li se na naše hlasy. Ne-
bude to, jak myslím, bez odmě-
ny, ač nejvíce mi jde o čest. Proč
jste tak stannul, pane Michale, ja-
ko zkamenělý, proč tak oči upí-
ráte ke kočáru ve bráně?

— To je ona! fekl, kroutě si
vousy. Pro živého Boha, to je o-
na.

— Kdo je to?
— Billevičovna.

— Ta, která vás odmítla?
— Ano. Hleďte, pánové, hle-
ďte! Nemá-li člověk žalostí zahy-
nout?

— Počkejte! — fekl Zágloba,
že třeba podivati se.

Kočár objel a blížil se nyní k
rozmlouvajícím. Seděl v něm vá-
žně šlechtic s prošeďivlým vou-
sem, a vedle něho panna Aleksan-
dra, krásná jako vždy, klidná a
vážná. Pan Michal upřel na ni
roztlesknělý zrak, kloboukem jí
učinil hlubokou poklonu, ale ona
ho v zástupu jiných nezahledla.
Zágloba pohlídl na jemné její
náležitosti rýsy, fekl:

— Je to věru panské dítě, pa-
ne Michale, ale příliš jemná pro
vojáky. Přiznávám, že je hešká,
ale já mám raději takové, jež ne-
jsou hned k rozesání, při nichž
nepoznám hned, má-li před sebou
dělo nebo ženskou.

— Nevíte, pane, kdo to přijel?
zeptal se pan Michal šlechtice,
jenž stál vedle něho.

— Jak bych nevěděl! odpov-
děl šlechtic, to je pan Tomáš Bil-
levič, mešník rosenáský. Všichni
ho tu znají, neboť je to starý ra-
dzivilovský služebník a přítel.

XIII.
Kníže se toho dne šlechtě až do
večera neukázal, obědval a vy-
slance a s několika hodnostáři, s
nimiž se byl prve radil. Byly
však vydány rozkazy plukovní-
kům, aby pluky radzivilovské a
zvláště regimenty pěchoty pod
cizozemskými důstojníky přípra-
veny byly. Vzduch páchnul pra-
chem. Zámeček, ač nebyl zřícen ku
obraně, obklopen byl vojskem,
tak jakoby pod ním měla být sve-
dena bitva. Pochod byl očeká-
ván nejspíše do zítřejšího rá-
na. Svědčila pro to neklamná
znamení. Četel knížecí zaměst-
nána byla nakládáním zbraní na
vozy, balením drahocenného ná-
řadí, ano i knížecího pokladu.

Harasimovič vyprávěl šlechtě,
že vozy pojedou do Tykotína na
Podlesí, jelikož by bylo nebez-
pečno, aby poklad zůstal v zá-
mku kejdanském, nespůsobilém k
obraně. Přípraveny byly také po-
třeby válečné, jež měly za vojs-
kem nesený býti.

Byly šířeny také zprávy, že pol-
ní hetman Gosievskij proto byl
uvězněn, že nechtěl sloučiti své
prapory, jež v Trokách stály, s
radzivilovskými, čímž celé vý-
pravě zjevnou záhubu připravo-
val.

Ostatné přípravy k pochodu,
ruch vojska, rachot děl vyváže-
ných z knížecího arsenálu a onen
zmatek, jenž vždy provází první
chvilky vojenských výprav, obrá-
tily pozornost v jinou stranu a u-
kládaly rytířstvu, aby zapomělo
na uvěznění pánu Gosievského a
Judeyčho.

Šlechta, jež v ohromných dole-
ních síních obědvala, rozmlouvala
jenom o vojně, o požáru Vilna, jež
už deset dní hořelo, pohlcováno
jsem požárem stále se rozmáhá-
jícím, o zprávhách z Varšavy, o po-
stupu Švédů i o Švéděch, proti
nimž se srdce bouřila a zlost
rostla jako proti věrolomcům, na-
padajícím souseda, jakkoli s ním
přiměřili byli uzavřeli, jež ještě na
šest let v platnosti býti mělo.

Zprávy o rychlém postupu, o ka-
pitulaci Ujště, o zabrání Velko-
polsky, o hroziém nájezdu na
Mazovsko, o neodvratném zabrá-
ní Varšavy netoliko nebudily bá-
že, ale naopak podnětovaly od-
vahu a ochotu k boji. Bylo tomu
tak proto, že všem již byly známy
příčiny švédského zdaru. Dosud
se neutkali ještě s vojskem ani
jednou, ani s pravým vojevůd-
cem. Radzivil byl prvním bo-
jovníkem ze femesla, s nímž se
měli měřiti a kterýž tou dobou
vzbuzoval absolutní důvěru ve
svě schopnosti vojenské u shro-
mážděné šlechty, zvláště proto, že
plukovníci jeho se zaručovali, že
v otevřeném poli Švédě porazí.

— Nemějte být jinak, pravil
pan Michal Stankievič, starý a
zkušený voják. Pamatují bývalé
vojny a vím, že se vždy bránili v
zásech a v opevněných táborech
za hradbami a nikdy nemohli se
proti nám postavit v otevřeném
poli, neboť jízdy se ukrutně báli,
a tam, kde ve svou přemoc spolé-
hali, tam dostali důkladné bití.
Nedostali Velkopolsku do rukou
vítězstvím, ale zradou a neschop-
ností pospolitého tažení.

— Ano, tak jest! pravil pan Zá-
globa. Mdlý to je národ, neboť
půda je tam velice neúrodná, chle-
ba nemají a jen šišky sosenové
melou, a poplamenice dělají z ta-
kové mouky, která smolou zapá-
chá. Jiní nad mořem chodí a to-
liko to, co vlny vyvrhnu, pohle-
oují a ještě se o ny zvlátnosti
perou. Holota je tam ukrutná,
proto není národa, jenž by byl
záostivějším cizím majetku; ne-
boť i Tataři kočského masa ad li-
bitum mají, kdežto oni čásem ce-
lý rok masa nevidí a stále hladem
zmírají, leda že se jim podaří vy-
datný lov ryb.

Tu se Zágloba obrátil k panu
Stankievičovi.

— A kdy jste se seznámil se
Švéděy?

— Pod knížetem Kristofem,
otecm nynějšího pana hetmana.

— A já pod panem Koněpol-
ským, otcem nynějšího praporeč-
níka. Důkladně jsem několikrát
Gustava Adolfa v Prusích porazi-
li a s jazykem nemálo jsme pobrali
tam jsem je poznal i všílké je-
jich spůsoby. Naši chlapei ne-
málo se jim divili, neboť třeba pa-
nám věděti, že Švédové, jako ná-
rod ustavičně ve vodě se brodí-
e s mořem ustavičně zápasící, jsou
znamenitými potápěči. Poručil
jsem jim, aby se potápěli, a co to
mu feknete, pánové, hoďte šelnu
do tůně a on daleko — zcela jin-

de vypluje a ještě živého sledě v
ústech drží.

— Pro Boha, co pravíte, pane?
— Ať tu mrtev padnu, jestli
jsem to aspoň stokrát na vlastní
oči neviděl vedle jiných, divných
jejich obyčejů. Pamatují také,
jak se na pruském chlebě pásli a
jak se potom ani vraceti nechtěli.
Pravdu fekl pan Stankievič, fka,
že jsou z nich vojáci nestateční.
Pěchotu mají jakž — takž, ale
jízdu, Bože můj, slituj se! Koně-
visti jejich není, a od mlado-
sti jízdy zvykatj nemohou.

— Ale dle všeho hned na ně
nepůjdeme, fekl pan Štít, jenom
Vilno pomstíti nám bude.

— Ano! Sám radil jsem tak
knížeti, když se tázal, co o věci té
myslím — odpověděl Zágloba. Ale
skončívše s jedněmi, hned půjde-
me na druhé. Poslědkové se asi
potí.

— Politicky byli přijati — fekl
pan Zaleski, ale nic chudáckové
nedokážou; nejlepší důkazem
jsou rozkazy, vojsku dané.

— Milý Bože! milý Bože! pravil
pan Tvarkovskij, sudí rosen-
ské — hle, jak zároveň s nebez-
pečím ochoty přibývá. Málem
jsme si již zoufali vůči jednomu
nepříteli postupovati majíce, a
nyní půjdeme na dva.

— Nemějte být jinak — od-
pověděl Stankievič. Bývá tak ča-
sto. Člověk povoluje potud, po-
kud ho trpělivost nepřejde, a po-
tom kde se vzala, tu se vzala, je
tu odhodlanost s nadšením. Což
jsme málo vytrpěli, málo snesli?
Spoléhali jsme se na krále a na
korunní pospolité tažení, nepoči-
tajíce s vlastními silami, až ko-
nečně stojíme před nutností, po-
biti oba nepřátele, nebo bídně za-
hynout.

— Bůh nám pomůže. Dost pro-
dlévání.

— Nůž nám na hrdlo položili!
— My jim také položíme! U-
kážeme korunářům, jací zde jsou
vojáci. Nebude u nás Ujště, jako
že je Bůh na nebi!

Čím více číše kolovaly, tím více
se úpriny jeřily, a tím více
rostla nálada vojenská. Tak nad
břehem propasti často o zachrá-
nění poslední napjetí sil rozdu-
duje. Pochopily to davy vojáků
i ona šlechta, kterou nedávno je-
ště Jan Kazimír zval do Grodna
prostřednictvím zoufalých vyzvá-
ní k pospolitému tažení. Nyní
všecka srdce, všechny mysle obra-
ceny byly k Radzivilovi; všecka
ústa opakovala to hrozné jméno,
kterýmž do nedávna všecka ví-
tězství byla úzce spojena. Jen on
mohl sebrati rozprášené, probu-
diti uspané síly ve vlasti a stan-
nouti v čele moci, jež by stačila k
žádoucímu rozhodnutí obou vojen.
(Pokračování.)

KALIFORNIE jest krajina, kde
několik akrů půdy uživi rodinu.
Podněbí jest zdraví-skytající a by-
dlení tam jest rozkoší. Píšte si o
popis Kalifornie a cenník pozem-
ků. Jos. Křikáč, G. 22, Chicoo, Cal.
Advertisement 32-8c.

Jan Yirák

český pozemkový a pojišťovací
jednateř.

Čtení krajané! Kdo byste si přal
prodat aneb koupit majetek, nyní mám
na prodej velký výběr krásných a lac-
ných majetků; též i farmy.
Pojišťuji proti ohni, tornádu a vš-
ech všem vichřicím, pronajímám domy,
obstarávám výtahy a knih a kontrakty.
Přijďte a prohlédněte si tyto krásné
a lacné majetky, než koupíte jinde.
Milerád Vám posloužím.
Úřadovna: 1241 jižní 16. ulice.
Telefon: Douglas 3258.

JOS. T. VOTAVA.

PRÁVNÍK

Úřadovna: 6. pokoje 609
Bee Building.
Telefon: Douglas 651.
Omaha — Nebraska.

JOS. T. VOTAVA.

PRÁVNÍK

Úřadovna: 6. pokoje 609
Bee Building.
Telefon: Douglas 651.
Omaha — Nebraska.

JOS. T. VOTAVA.

PRÁVNÍK

Úřadovna: 6. pokoje 609
Bee Building.
Telefon: Douglas 651.
Omaha — Nebraska.

JOS. T. VOTAVA.

PRÁVNÍK

Úřadovna: 6. pokoje 609
Bee Building.
Telefon: Douglas 651.
Omaha — Nebraska.

JOS. T. VOTAVA.

PRÁVNÍK

Úřadovna: 6. pokoje 609
Bee Building.
Telefon: Douglas 651.
Omaha — Nebraska.

Sdružení českých lékařů

v Omaze a So. Omaze

DR. ŠRÁMEK J. M.
sev. záp. roh 8. a Hickory
ul. Tel. Douglas 6645.

DR. KOUTSKÝ JOHN W.,
405 sev. 24. ul., So. Omaha
Telefon South 142.

DR. NĚMEC CHAS. J.,
1316 William ul., Omaha.
Telefon Douglas 2817.

DR. F. J. SWOBODA,
1255 již. 16. ul., Omaha.
Telefon Douglas 2313.

DR. ŠIMÁNEK G. F.,
1262 již. 13. ul., Omaha.
Operacím se věnuje zvlášt-
ně pozornost.

DR. KÁLAL F. J.,
627 City national Bank,
proti Burgess-Nash obchodu
Telefon Douglas 1761.

DR. CHALOUPKA &
CHALOUPKA
24. a M ul., So. Omaha,
Neb.

My shora uvedení lékařů die
pravidel lékařské etikety, nej-
důležitější odsuzujeme veškeré
ohlásování kteréhokoli lékaře
sama sebe v kterékoli časopi-
sach svými pacienty, nechtějí je
to jakýmkoli způsobem, ať ve
správných místech nebo osob-
něch. 43-12

7% NA VAŠE PENÍZE

ZARUČENÉ
V ČESKÉ ZALOŽCE
HOME BUILDERS INC OMAHA

Co Woodmen of the World koná pro Omahu?

Zaměstnanec v domácnosti obdává v
Omaze vypláče ročně \$200,000.00
V omazských bankách ukládá \$10,000,000.00
ročně
Na Omazské poště zvyklí přijímat
ročně \$1,000,000.00
Vydává své peníze na ochranu
své rodiny a této výše, vzrušující
domácí organizace?
Počet našeho